

[Steffensen]

ret med disse problemer uden at gøre noget effektivt ved dem. Kristeligt folkeparti mener, at der bør bruges mindst lige så meget til det forebyggende arbejde som til behandling af skaderne.

De 16-19-åriges uddannelse bør ændres i retning af, at uddannelserne inden for de praktiske erhverv får en større kompetence på linje med den gymnasiale uddannelse. Man kan her forestille sig et teknisk gymnasium f. eks. Det er jo en underlig og også bagvendt udvikling, vi nu oplever, at en del unge, der har taget studentereksamen, begynder forfra i EFG-uddannelserne. Det er ressourcepild og næppe hensigtsmæssigt i ret mange tilfælde. Det kunne der rådes bod på, hvis man sørgede for, at vi prøvede på at få skabt mere respekt om det praktiske arbejde på lige fod med den boglige uddannelse.

Der er et særligt problem omkring uddannelsesstøtten. Kristeligt folkeparti mener, at unge under uddannelse bør behandles uafhængigt af forældrenes økonomiske forhold. Støtte fra samfundets side skal ydes som lån, der er rente- og afdragsfri i studietiden. Efter vor opfattelse skal støtten have en sådan størrelse, at den dækker de faktiske leveomkostninger, og den skal tilbagebetales i købekraft svarende til det, man har modtaget.

Til allersidst. Det var glædeligt i forbindelse med debatten om finansloven lige før jul, at vi dér fik afsat et større beløb til støtte til ungdoms- og højskolerne i vort land, men støtten er for lille, når man tager i betragtning, at det er et stadig stigende antal unge, der søger denne løsning. Det er nok rigtigt, at de penge, der gives ud på den konto, på mange måder giver renter, først og fremmest derved, at det bliver en meningsfyldt tilværelse for de unge.

Lis Starcke (DR):

Jeg har faktisk haft lidt svært ved at tackle denne forespørgsel, fordi jeg synes, den var så direkte rettet til regeringen, og fordi man omtalte krisen. Derved havde man egentlig bundet sig til en fastlagt faktor, nemlig at det ikke måtte koste mere, fordi vi var inde i den krise. Debatten her har vist, at ikke alle har holdt sig til det. Jeg synes også, det må være lettere, hvis det godt må koste lidt mere, og det har nogle af de ting, der blev nævnt, jo gjort.

Men hvis man altså sagde, at det skulle koste det samme, hvad er det så, man kan gøre?

Man må sørge for, at der kommer bedre information ud til folk, så de ved mere om, hvilke rettigheder de har, og hvilken hjælp de kan få fra det offentlige. Jeg synes også, man foruden selve informationen kunne se på indholdet af det, man får de forskellige steder, og både i institutionerne og i den private dagpleje kunne man måske gøre kvaliteten bedre.

Jeg er glad for, at vi har fået denne debat. Jeg synes, der er kommet mange ting frem. Jeg vil også gerne sige tak til ministrene. Man følte, at der i Danmark bliver gjort meget på alle disse tre felter, både på det kulturelle, på det socialpolitiske og på det uddannelsespolitiske område. Jeg synes, debatten har vist, at vi er meget enige om, at vi gerne vil gøre det bedst muligt, men vi ved jo også godt, at når vi kommer til, hvordan det skal udføres, så er enigheden knap så stor. Vi vil gerne hjælpe familierne, og vi er enige om, at familier med mindreårige børn er hårdt trængt i det moderne samfund, så det er måske dér, vi først og fremmest skal sætte ind.

Fru Ingerlise Koefoeds indlæg her i dag, som også er udformet i en udmærket kronik i Politiken, har som titel: Skal børnene betale krisen? Jeg synes, vi har fået svaret. Børnene skal ikke betale krisen. Der skrives og tales og diskuteres så meget om børns forhold, og vi er enige om, at i Danmark skal børnene og de unge ikke betale krisen.

Jeg vil give fru Helle Degn ret i, at der i 1980 må stilles krav til arbejdsmarkedet, sådan at dets krav tager langt større hensyn til, at vi er langt inde i de nye tider. Jeg tænker på hyppigheden af, at der er to udearbejdende forældre, hvorved det er børnene og også de unge, der kommer til at undgælde, og arbejdsmarkedet må også tage den voksende kvindefrigørelse i betragtning. Man kan nemlig være ængstelig for under en arbejdsløshed, at det som regel bliver kvinderne, der må være hjemme. Hvis man skal spare i en krisesituation, er det igen kvinderne, der skal være hjemme, fordi det er det, man har været vant til hidtil i et mandssamfund, hvor det har været ham, der skulle skaffe det, som familien skulle leve af.

Jeg er enig med både de konservative og venstre i, at barnets trivsel og tryghed først